

Barcelona, divendres 25 d'octubre del 2013

Estimada Montse,

El passat dimarts em parlaves amb estranyesa d'un fenomen que ha tornat a la teva vida darrerament. No és la primera vegada que et passa, però sí en les condicions i la intensitat actual. Em deies: "Fa uns mesos que no pinto, no puc pintar, no sé què pintar."

Per a algú que té aquesta activitat com a ocupació més o menys principal, la situació no deixa de ser un petit daltabaix. El buit, sí, aquell buit davant el paper o la tela. Aquelles interminables hores sense saber ben bé què fer. Però ahir dijous, així com de passada, em vas comentar que per fi havies començat. Una petita cosa, un inici incert, en qualsevol cas, un inici. En el sopar, amb amics, enmig d'altres temes de conversa i unes copes de Rioja, per animar la cosa, et vaig dir que et proposaria un petit joc: et vaig suggerir iniciar una relació epistolar sense definir-ne ben bé els termes.

Passo doncs directament a la proposta.

De quan en quan t'escriuré una carta on descriuré amb més o menys detall algun tipus de paisatge. De vegades serà perquè l'estigui contemplant en viu, en el moment; d'altres el relat sorgirà del record que en pugui tenir, fins i tot me'l puc arribar a inventar. També podrà ser que estigui mirant l'obra d'un bon fotògraf o pintor. La qüestió seria que agafessis aquest relat com a punt de partida de la teva obra i la portessis tan lluny com tu tan bé saps fer. Hi ha, però, alguna condició: mai em podràs fer preguntes o demanar-me'n més detalls. Quan ens veiem tampoc en podem parlar i qualsevol enviament només el podem fer per correu postal. Bé, fins aquí la proposta.

Espero les teves notícies al respecte (carta o postal) i si vols que ho fem, acabem d'establir les regles del joc i em dius quan vols que comencem.

Una forta abraçada!

Mariona